Mizah

C.H.P. — Çoğu gitti azı kaldı, sahili selâmete yaklaşıyoruz!

FIKRALAR

CAN VE CÂNAN

Modada maaile sandal gezintisindeyken fırtına çıktı. Rebekada da şafak attı. Kocasına sokularak:

— Mişon? diye sordu. Şimdi batacak olsak Allah çocukları mı kurtarsın istersin, beni mi?

Mişon derhal cevap verdi:

— Beni.

MAZLUMLAR

Bekâr arkadaşlardan biri dert yanıyordu:

— Bir erkeğin birden fazla kadınla evlenmesine kanun niçin mâni oluyor, anlayamıyorum.

Riyaziye öğretmeni Süleyman Sırrı gülümsiyerek cevap verdi:

— Malûm ya, kanun mazlumları korumak için yapılır. Sen de evlendikten sonra anlarsın!

MUHALİF

Celâl Bayar, Amasyadan dönüyordu. Bir çay kenarından geçerken izah ettiler :

— Şu nehrin yatağını görüyorsunuz ya? İşte bu yatak milyonlarca senede açılmıştır.

Celâl Bayar şaştı:

— Ya? demek bu da hükûmet işi?

TESİR

Münir Nurettinin konserinde konuşuyorlardı:

— Vah vah! Kocanızı kaybettiniz ha? Üzüldüm doğrusu.

— Ya, üzülmemek kabil mi! Bu devirde gelen gideni arattırıyor...

SİYASET

Doğan Nadiye sordular:

— Siyaset adamı kime derler?

—Bir takım meseleler üzerinde konuşup çene çalan adama derler.

— Peki, hükûmet adamı kimdir?

— O mesele üzerinde hiç ağzını açmayan kimseye!

BORÇ

Arkadaşına piyango çıkmıştı. dişçi Bedri Hakkı onu tebrik ederek:

— Artık borçlarından kurtulmuşsundur, değil mi? diye sordu.

Talihli adam:

— Evet, dedi. Asıl ona seviniyorum ya. Artık kimden olsa borç istiyebilirim.

İZAHAT

Karısı, geceyarısından sonra saat ikide eve gelen kocasını sabahleyin azarlıyordu:

— Yine nerelerdeydin, herif! Dün gece sen geldiğin zaman saat ikiyi vuruyordu!

Adam itiraz etti!

— Yanlışın var, karıcığım. On'u çalmaya başlamıştı, seni uyandırmasın diye ben hemen durdurdum!

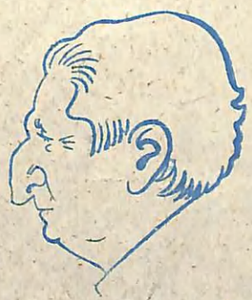

CESARET

Avukat İrfan Emin, boşanma vak'alarının çoğaldığından bahsediyordu:

— Buna bakılırsa vatandaşlarımız hürriyeti pek seviyorlar, dedi.

Foto Sabahın sahibi İsmail İnsel:

— Evet, diye atıldı. Buna mukabil, evlenenler de milletimizin hakikaten cesur olduğunu isbat ediyorlar.

PERİ

Yedinci Sayısı

Harikulâde yazı ve resimlerle

Sizi hayrette bırakacaktır!

AZAP

Prof. Dr. Fahrettin Kerim Gökay'a telefon eden erkek sesinde pek acıklı bir eda vardı:

— Karım müthiş, ama çok müthiş ıstırap çekiyor, üstad! Derhal yetişmenizi rica ediyorum.

Dr. Fahrettin Kerim merakla sordu:

— Nesi var?

— Hafif bir soğuk algınlığı. Boğazı ağrıyor, fakat konuşamıyor!

KURDELE

Arkadaşı acele acele gidiyordu. Server İskit onu kolundan yakalıyarak sordu :

— Nedir bu acelen yahu?

Öteki nefes nefese cevap verdi:

— Daktilomun kurdelesi eskimiş de...

Server İskit güldü:

— Telâş edecek ne var bunda! Şuradaki kırtasiyeci dükkânından alıver.

— Hayır, azizim, anlamadın: Bizim daktilo ipek kurdele ister...

İMÂRET

Dertleşiyorlardı. Birisi:

— Altı kızımız var ,dedi.

Arkadaşı sordu:

— Allah bağışlasın. Demek altı can besliyorsunuz?

— Hayır, on iki: Kızlarımızın hepsi evli!

Cilt: 6 — Sayı: 151 FİATI 25 KURUŞ. 27 Mayıs 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı. No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

KUYRUK ACISI

EVVEL zaman içinde, kalbur saman içinde, deve tellâl iken, ben babamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken bir oduncu varmış, her gün baltasını omuzuna vurur, ormana giderek günlük nafakasını kazanırmış. Bir gün bir ağacı keserken, kökün yanından iri bir yılan fırlamış, köylüye - masal bu ya - şöyle hitap etmiş:

— Oduncu bu ağaca dokunma... Her gün buraya gel; ben kovuğumdan çıkar, sana bir altın veririm.

Oduncu razı olmuş; ondan sonra her gün aralarında kararlaştırılan yere gelir, yılan kovuğundan çıkar. Ağzında tuttuğu bir altını oduncuya verirmiş.

Bir gün oduncu yine günlük kısmetini almak üzere gelmiş... Yılan altını uzatırken oduncunun elini sokmuş, o da baltayı savurmuş, yılan kuyruğundan yaralanarak kovuğuna kaçmış..

Oduncu pişman olmuş aralarında geçen bu hâdiseye rağmen barışmak ve altını almak üzere yine deliğin önüne gelmiş. Yılan kafasını delikten çıkarmış..

— Neye geldin? demiş.. Artık seninle bir daha nasıl uzlaşabiliriz?

Oduncu:

— Geçmişi unutalım. Dost olalım. Güzel güzel yaşıyalım.

Yılan, gülmüş:

— Senin elinde bu balta, bende de bu sokma tabiatı ile dünkü kuyruk acısı olduktan sonra... bizim artık uzlaşmamıza, sevişmemize, dost olmamıza imkân var mı?

MİZAHÇI

SİYASİ BİR ESER

Bugünün Amerikası yarının Amerikasını hazırlıyor !

Zamane kurnazlıkları

Yazan : Refi' Cevad ULUNAY

BİRİNCİ MECLİS

(Alelade döşenmiş bir oda, ev sahibi ile kiracı karşı karşıya oturmaktadırlar. Ev sahibi nazik, kiracı biraz kaba...)

Kiracı — Bari bu yeni memuriyetin maaş bakımından size bir yardımı olacak mı?

Ev sahibi — Olsa da ne çıkar?.. Hayat öyle pahalı ki... Ufak tefek artışların hiç bir faydası olmuyor; bendeniz evi bıraktım.. Üç güne kadar hareket mecburiyetindeyim.

Kiracı — Allah selâmet versin... Fakat bizim evin olukları tamamen bozuk; bir yağmur olursa odanın içini su basıyor; onları yaptırmalı.

Ev sahibi — Aman efendim, mernamet buyurun... Aldığımız kiraya göre bir de tamir masrafı mı edelim? Bunu da siz lûtfedin.

Kiracı — Vallahi arkadaş, ben kanundan başka bir şey tanımam... Eğer memnun değilsen mahkeme kapısı açık...

Ev sahibi — Nasıl memnun olmam efendim. Sizden iyisini mi bulacağım? Yalnız bir ricam var.

Kiracı — Bir kaç aylık peşin istiyorsan vermem ha...

Ev sahibi — Ne münasebet?. Yalnız memuriyete giderken bütün eşyayı sürükliyemiyeceğim; müsaade ederseniz tavan arasına yahut bodruma, yahut da münasip gördüğünüz bir yere kapayalım.

Kiracı — Hay hay... Yarın sabah getiriniz!

★★

İKİNCİ MECLİS

(Hamallar keçeye sarılmış sandıkları, yatakları, hurçları indirerek içeriye taşırlar... Karnı burnunda gebe olan ev sahibinin karısı ortada dolaşır...)

Ev sahibi — Hanım, sen artık yoruldun. Biraz otur da dinlen. (Kiracıya) Yolcumuzun gelmesi yakın da...

Ev sahibinin karısı — (Birdenbire) Aman... Aman... Aman, aman, aman...

Ev sahibi — Ne oluyorsun hanımcığım?

Kadın — Aman Bey! Görmüyor musun halimi? Geliyor galiba...

Ev sahibi — (Hemen hurçları açarak yere şilteyi serer, yatağı yapar) Sen gir yatağa... Ben de ebeye haber koşturayım. (Dışarıdan ev sahibinin oğlu koşarak gelir. Babasına bir mektup verir).

Ev sahibi — (Zarfı yırtar, şöyle bir göz gezdirir) bir bu eksikti...

Kiracı — Hayır ola? Ne var?

Ev sahibi — Ne olacak? Bizim tayin meselesi geri kalmış.

★★

ÜÇÜNCÜ MECLİS

Kiracı — (Yüksek sesle) Ben böyle şey tanımam. Derhal pılınızı pırtınızı alıp defolun...

Ev sahibi — (Gayet sakin) Hiddet buyurmayın efendim. Bizim refika cariyeniz nazik bir vaziyettedir; böyle bağırtılara gelemez. Heyecandan rahatsız olur.

Kiracı — Olursa olsun... Burası benim evim değil mi?

Ev sahibi — Hayır efendim. Burası bendenizin bâ tapû mutasarruf olduğum bir hanedir... Kontratınız da yok.

Kiracı — Dalavere ile buraya girdiniz... Şimdi beni atlatıyorsunuz öyle mi?

Ev sahibi — (Kiracıyı taklit ederek) Vallahi arkadaş, ben kanundan başka bir şey tanımam... Eğer memnun değilsen mahkeme kapısı açık...

Kiracı — Ben yapacağımı bilirim... (Kapıyı vurup çıkar).

(Ev sahibinin karısı, odanın kapısından başını uzatır).

Kadın — Gitti mi?

Ev sahibi — Gitti.

Kadın — (Girer, hemen karnını kaplayan bir bohçayı çıkarır.) Hele şunu bir atayım. Taşınır yük değil... (Kocasına sorar) oldu mu?

Ev sahibi — Oldu ya...

(İkisi de birbirlerine sarılarak memnuniyetten tepine tepine sıçramaya başlarlar... Perde yavaş yavaş iner!)

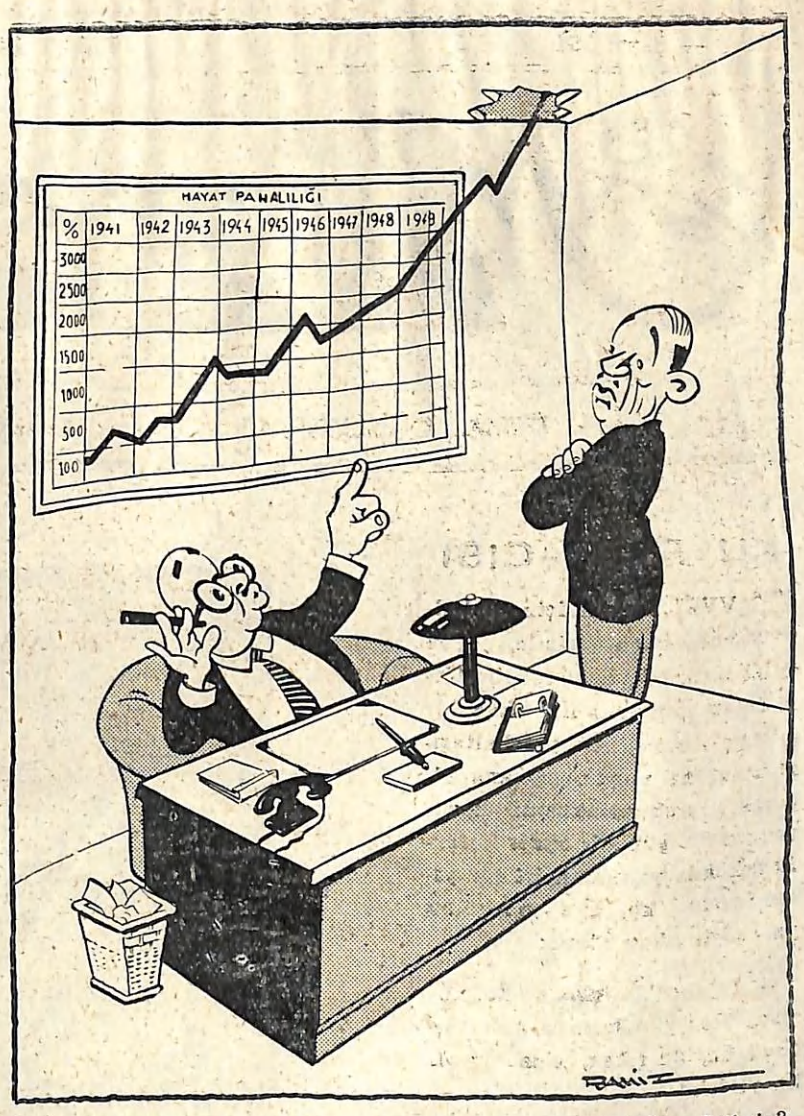

— Hayat pahalılığı istatistiğini niçin böyle yükselttiniz?
— Yukarıdakiler de görsün diye!

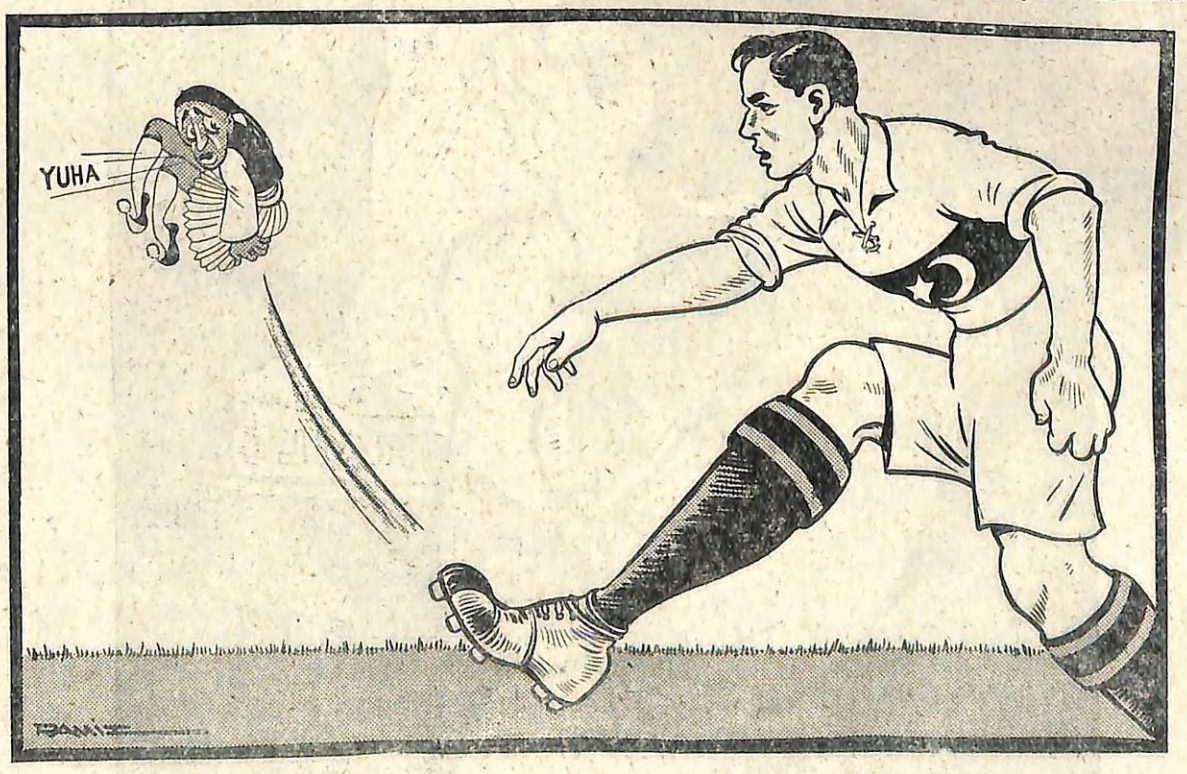

YUNANLILAR MİLLİ TAKIMIMIZA (YUHA) DİYE BAĞIRMIŞLAR

Kuyruk acısı!

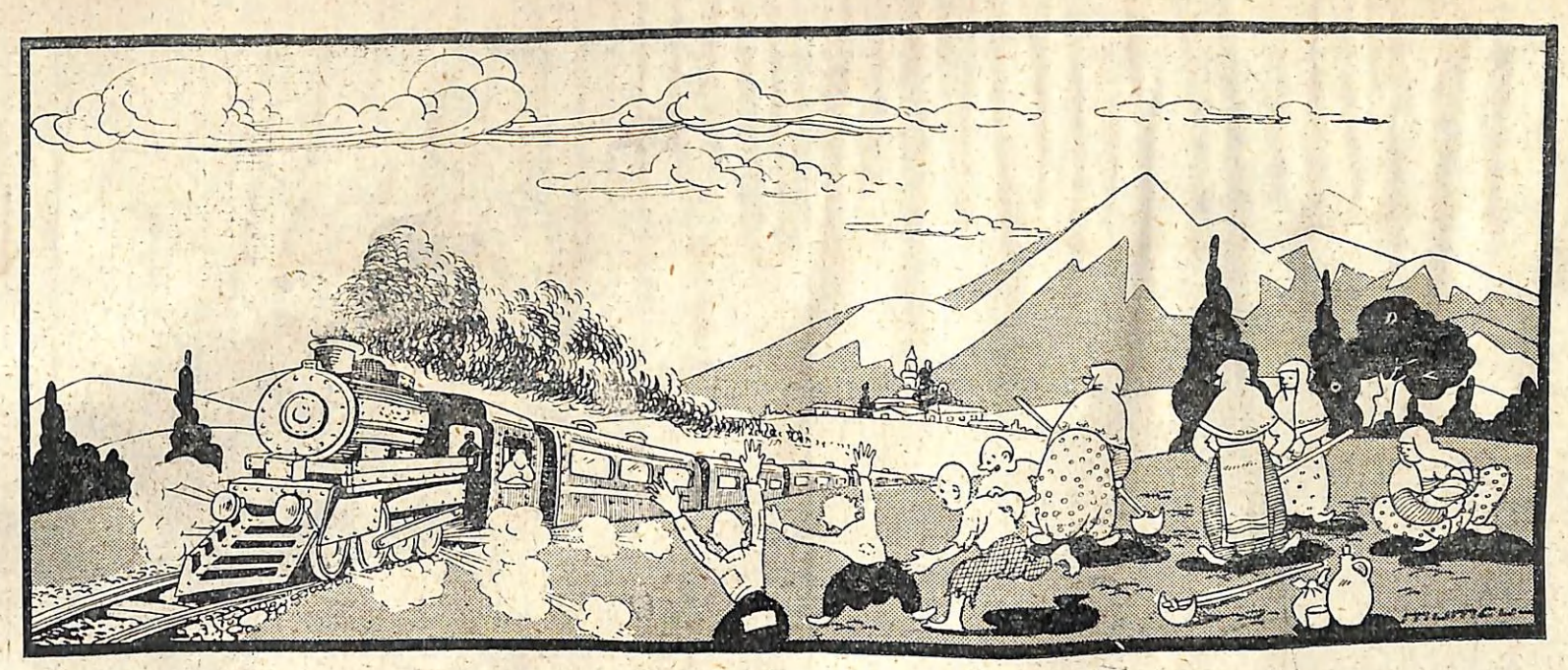

Çocuklar — Gazeta, gazeta, gazeta...
Bacılar — Gazetayı nideceksiniz?
Çocuklar — Gasabaya götürüp satacağız be!

Betarz-ı Kudemâ

Dediler

Merd-i dânişvere câhil dediler
Şahs-ı nâ ehle de kaabil dediler
Râhil-i râh-ı dalâlet olana
Ehl-i dil, mürşid-i kâmil dediler
Dîni, îmânı bütün kimselere
Mezheb-i bâtıla mâil dediler
Dâimâ suçluyu suçsuz çıkarıp
Sitem erbâbına âdil dediler
Medhedip kargaların bed sesini
Ötemez böyle anâdil dediler
Aparoz yâ kaparoz bilmeyene
Pısırık, şersem-ü gaafil dediler
Tertemiz nâsıye sâhiblerine
Mürtekib, soysuz, erâzil dediler
Vatanın, milletin âşıklarına
Serserî, aylâk, esâfil dediler
Haklı söz söyliyen âzâdelere
Mütecâviz, mütecâdil dediler
Sayarak hastayı sağ, bülbülü zağ
Nûşdârûya helâhil dediler
Atf-ı enzâr ile dev aynasına
Bize yok şimdi mümâsil dediler
Binmeyen kimse bizim kağnımıza
Edemez kat'ı menâzil dediler
Sarılan fırkamızın dâmenine
Olur âmâline nâil dediler
Kimsenin işlere, bizden başka
Değil ehl olması kaabil dediler
Ölürüz, sevgili sandalyemizin
Olmayız terkine kaail dediler
(Edhem İzzet) iyi ötmez diyene
Oldu bîçare nevâzil dediler
Hakk-ı (Râsıd)da dahi vâesefâ
O, siyah listeye dâhil dediler.

RÂSID

NETİCE

Memur zam istemişti. Patron:

— Evlendiğin zaman karının bugünkü kazancınla yaşayabileceğini söylemiştin!

Dedi. Memur içini çekti:

— Evet, efendim. O yaşıyor. Zammı ben kendim için istiyorum.

— Baba (taksit)in Türkçesi nedir?
— Türkçe (takmak)tır yavrum!

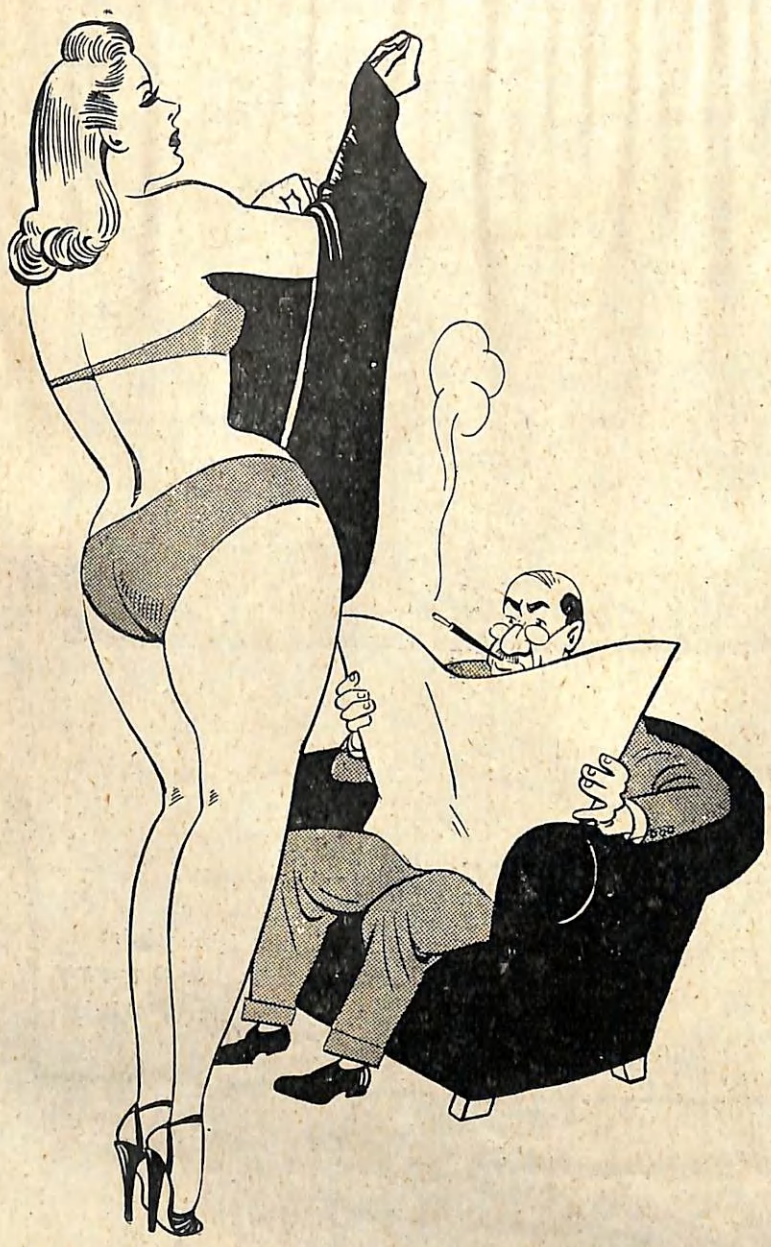

— *Ah bir seçim hürriyeti olsa...*
— *Ben de onu bekliyorum baba, seçtiğim delikanlı ile hemen evleneceğim !*

— *Bu hizmetçiden çok memnunum, o kadar hassas ki, karımın gelişini ayak seslerinden anlıyor !*

Geçim yolları

Beleşçiler

Yazının başlığını görenler bunu Altıncı Şubenin otomobillere, arabalara tahsis eylediği yollara ait zannetmesin, buradaki geçim yolları ancak bir karın doyurma meselesidir.

«Şu geçim darlığında insanlar neler icat etmiyorlar. Geçen gün Sirkecide bir lokantada yemek yerken yanıma biri yaklaştı.

— Merhabalar beyim... dedi; beni tanıdınız mı?

Muhatabımı dikkatle süzdüm:

— Vallahi, dedim. Ahbabı çok bir adamım... Galiba bundan olacak... pek teşhis edemedim.

— Aman efendim, dedi. Şöyle bir düşünün bakayım.

— Lûtfedin.. Beni fazla yormayın.. Kim olduğunuzu söyleyin.

— Vallahi söylemem... Yağma yok... beyim. Fakat size yardım edeyim. Ben... İrfan.

— Hangi İrfan?

— Amma yaptınız ha... İrfan canım... Hani Nuriye Hanımın İrfan...

— Hangi Nuriye Hanım?

— Allah Allah... Nuriye Hanımı da mı tanımadınız?

İskemleyi çekti oturdu...

— Kusura bakmayın ama... Artık ihtiyarladığınıza hükmedeceğim...

Önümde duran listeyi aldı, garsona: «Bana bir biftek!» dedi. Ondan sonra devam etti:

— Ah! O geçen günkü yazı ne idi?.. Alimallah siz, âdeta hastalığı teşhis ediyor; üstüne de parmağınızı koyuyorsunuz.

Kuver getiren garsona tekrar emir verdi.

— Bir de salata getir oğlum..

Bana döndü:

— Mesele şu memleketin günlük ihtiyaçlarını anlamak ve bu suretle marazı bulduktan sonra devasını da tayin etmek... Bu sizin büyük iktidarınızı teşkil ediyor... Garson! Oğlum, bana bir şarap... Ben eti şarapsız yiyemem. Tuhaf değil mi? Öyle alışmışım... Evet beyim, Allah kaleminizi keskin etsin; hizmetiniz büyüktür büyük... Var olunuz! Garson... Bir porsiyon daha patates kızartması getir... İşte beyciğim siz İrfancığı hatırlamadınız... Nuriye Hanımın İrfanı dedim, yine aklınıza gelmedi...

— İtiraf ederim ki...

— Biliyorum, biliyorum... Sizin kıymetli dimağınızı böyle malâyani şeylerle meşgul olur mu ya?.. Garson! Bana bir bira getir... Yemekte su içersem midem kaynıyor... Biraz hafızanızı yoklıyayım... Hani bir sene pederinizin rahatsızlığı yüzünden Sarıyere taşınmıştınız...

— Hatırlamıyorum...

— Aman efendim... Hidayetin bağının yanında bir de ev tuttunuzdu...

— Vallahi hatırımda değil...

— Pederinizin mesanesinde taş vardı ya...

— Yanılıyorsunuz...

— Hangi yanılmak iki gözüm?.. Garson! Bana bir gratenli makarna... Şu birayı tazele oğlum... Yalnız size şu cihetı arzedeyim... O zaman büyük valideniz hanımefendi...

— Çoktan vefat etmişti.

— Biliyorum efendim... Bilmez miyim? Mesele o değil... Garson! Kaymaklı bir kompostо getir...

Anne — Bu sabah baban sana bir şeyler anlatıyordu, yine neler saçmaladı?

Kız — Hiç günden güne annene benziyorsun, Allah başka keder vermesin! dedi.

— Biraz çabuk yiyorsunuz...

— Öyle alışmışım... Sarıyerdeki evin bahçesi oldukça genişti. Duvara bitişik bir de erik ağacı vardı. O erik ağaçlı bahçe kimin bahçesiydi?

— Bilmem...

— Hele bir yol düşünün bakayım.

— Düşünmeyi doğru bulmuyorum. Çünkü zihnimi pek yormak istemem de...

— İşte o erik ağacı olan bahçeli evin sahibi Nuriye hanım... Garson! Çabuk bir şekerli kahve...

Ben daha kompostomu bitirmemiştim. O yemeğini yemiş, masaya dirseklerini dayamıştı.. Bana:

— Bir sigara lûtfedin bakayım...

— İçmem...

— Ya! Ne zamandanberi? Eskiden çok içerdiniz de... Garson! Bir paket sigara getir...

Yudum yudum kahvesini içerken sigara geldi. Paketten birini çıkardı, yaktı, dumanını buram buram burnundan koyuverirken paketi cebine indirdi. Duvardaki saate baktı. Ayağa kalkarak:

— Bana müsaade! dedi. Artık sık sık görüşürüz inşallah!

Elimi sıktı ve kapıya doğruldu.

Ağzımı sildim. Bardakta kalan suyu içtim. Garson hesabı hesabımızı getirdi. Paraları verdim; matbaaya gidinceye kadar düşünüyordum:

Acaba bu Nuriye Hanımın İrfan kimdi?

Koyun fiyatının yükseldiği haberi geldiği zaman!

Tek keramet

Çarşı edebiyatı

Kirazlar dudaktır, çilekler yanak,
Bekleriz uzaktan iltifâtını;
Otuza düşmüştür çürük ıspanak,
Hesap et turfanda sebzevâtını!

Uzayıp gitti kış hayli elemle,
Raksetti karlarda açlık veremle;
Şemsüddin Günaltay kamış kalemle
Yazdı buz üstüne beyânâtını.

Geçitler açılıp kapandı kardan,
Haber yok mayısta hâlâ bahardan;
Barlas ilhâm alıp zorlu rüzgârdan
Tayfona çevirdi et fiatını!

Teftîşi yakınmış çarşı, pazarın;
Sonu geldi demek bu ihtikârın!
Sözüne kanardık Lûtfi Kırdarın
Meydanda göreydik bir isbâtını...

Ozan! Şeker ister buzlu hoşaflar;
Tatlı vaidlerle dolmayor raflar ;
Gördük, önlemiyor bütün bu lâflar
İhtiyar, çocuk, dul vefeyâtını !

DELİ OZAN

— Partililer Başbakanın gazetecilere beyanatını beyenmemişler..

— Tok ağırlamak güç olur!

Hikâye

Hediye

Yazan:
VİR-GÜL

Pazar günü karısının yaş günüydü. Kaçıncı? orası onu alâkadar etmezdi. Belki üçüncü defa yirmi beş, belki dördüncü defa yirmi dört. Fakat işin en mühim noktası bu yıldönümünün ayın ortasına tesadüf edişiydi. Geçen ay başı aylığın suyunu çekeceği kadar uzakta kalmıştı; gelecek ay başı da kimsenin kredi açamıyacağı kadar uzaktaydı.

Sonra, karısı bu «mesut» yıldönümünün «saadetini» öyle bir şişe «şanı var» lâvantasiyle duyabilecek bir kadın değildi. Geçen sene kazancı yerindeydi, ona bir inci gerdanlık hediye etmişti. Fakat aksiliğe bakın ki karısı bunu - nasılsa - kaybetmişti. Öyle acımış, öyle yanmıştı ki hüngür hüngür ağlamıştı.

O zaman adamın erkekliği tutmuş:

— «Ağlama, şekerim, sen sağ ol, ben sağ olayım. Gelecek sene ben sana onun tıpkısını alırım,» diye söz vermişti.

Bunun üzerine kadının gözyaşları kesilmiş, yerine gelen memnun ve mesrur tebessüm o gündenberi bu vaadi hatırlatan bir mânâ ile devam etmişti.

— «Alacaksın, değil mi, kocacığım?»

— «Alacağım, tabiî, karıcığım.»

Bu nakarat böyle aylardanberi tekrarlanmış, en nihayet vakti merhun gelip çatmıştı.

Şimdi ne yapacaktı?

Ceplerinden, perilerden imdat bekler gibi gözlerini etrafta dolaştırırken karşısına şeytan çıktı:

— «Elini cebine at, baba yadigârı şu altın saati al, kuyumcuya götür, onu ver, karına kolyeyi al,» dedi.

Adam düşündü, taşındı. Evet, mademki Allah onun duasını dinlememişti, o da şeytanın dediği gibi yapacaktı. Saat altınmış, yadigârmış, falanmış, feşmekenmiş... Ne çıkardı sanki! Karısından iyi değildi ya! Canı sağ olsun!

♥

O gün öğleden sonra evden çıkarken karısı boynuna sarıldı:

— «Yarın değil, öbür gün... Benim yaş günüm! Kolyem geliyor, değil mi?»

Bu sözlere adamın içinden bir ses cevap verdi:

— «Evet, senin kolyen geliyor ama, benim saat gidiyor!»

— «Tabiî, tabiî,» dedi. «Geliyor! Hiç merak etme.»

Mükâfat olarak bir öpücük aldı, yola koyuldu.

Giderken cebindeki saatin kalbi pek heyecanlı bir şekilde atar gibiydi. Kulağına tık-taklar geldikçe kendi kalbi de cız ediyordu. Fakat ne çare, emir yüksekten gelmişti. Bu işin başka çıkar yolu yoktu. Kocanın vazifesi neydi; karısını memnun etmek, değil mi ya? Ne demişlerdi? «Evlilikte fedakârlık ve feragat şarttır.» Kadın fedakârlık edemiyeceğine göre bütün feragat erkeğe düşüyordu.

♥

Evvelâ kuyumcunun camekânı önünde durdu: Aradığı gibi bir kolye var mıydı acaba? Evet, işte.. tıpkısı! İsmarlama böylesini yaptıramazdı. Bir sene evvelkinin aynisi... Bu ne güzel tesadüftü! Yorulmadan, dükkân dükkân dolaşmaya lüzum kalmadan, aradığını bulmuştu.

İçeri girdi:

— «Şu kolyeyi istiyorum,» diye gösterdi.

— *On beş yaşından küçüğüz diye nikâh kıymazlarmış.*

— *Kıymazlarsa kıymasınlar; biz de İstanbul nikâhiyle yaşarız!*

Kuyumcu çıkardı, uzattı:

— «Buyurun, efendim.»

Adam aldı, elledi, evirdi, çevirdi. Sonra, saatini çıkardı. Kapağını açtı, uzun uzun baktı.

Kuyumcu bunu görünce:

— Aceleniz varsa, derhal sarayım,» dedi.

Adam, mahzun mahzun saatine bakmakta devam etti:

— «Hayır, mesele o değil,» dedi. «Kolyeye mukabil size bu saati vermek istiyorum da...»

Bu sefer saati kuyumcu aldı, haris haris baktı, evirdi, çevirdi. Elledi, dinledi. Arka kapağını açtı, makinesine, çarklarına baktı. tekrar kapadı. Sonra kaşlarını çattı.

Ötekinde şafak atmak üzereydi:

— «Yani... şey mi... Kolye kadar etmez mi?» diye sordu. «Aradaki farkı veririm, canım.. Eğer fazla bir şey değilse.»

Kuyumcu :

— «Hayır» dedi, «mesele o değil. Etmesine eder. Eder ama, bu değiş-tokuş işi benim hoşuma gitmiyor. Bütün müşterilere böyle mal satacak olursak ne yaparız! Bizim de para kazanmaya ihtiyacımız var... Biz de geçineceğiz.»

Adam, kuyumcuyu yumuşatmaya çalıştı:

— Ne olacak, canım, bir kerecik...

Kuyumcu onun sözünü kesti:

— «Hangi bir kerecik! Siz bu kolyeyi geçen sene bu vakitler almıştınız. Sonra sizin hanım geldi, onu verdi, gümüş işlemeli bir ağızlık aldı. Sonra bir delikanlı geldi, ağızlığı verdi, nişan yüzüğü aldı. Şimdi siz geliyorsunuz, bir saat verip kolyeyi istiyorsunuz... Neyse... Bu seferlik...»

Kuyumcu sözünü bitiremedi. Karşısındaki adam bayılmıştı!

Çömezin Röportajları:
151
Şundan Bundan

Çizen : RAMİZ

— Yunanlılar İtalyanlara zoraki bir gol attırmışlar...
— Gol attırmadılar, Türk Yunan dostluğuna top attırdılar!

— Kira kanunu hakkında ne dersin?
— Yukarı tükürsem bıyığım, aşağı tükürsem sakalım, derim!

— Piyasada para kalmamış, tüccar imza ile alış veriş ediyormuş..
— Acaba okuma yazma bilmiyen tüccar ne yapıyor?!

— Belediyenin gayretiyle yiyecek fiyatları ucuzlamağa başlamış...
— Belediyenin gayretiyle değil, millet açlığa alışmağa başladı da ondan!

— Emekli kanunu niçin yürümüyor?
— İsminden anlasana, emekleyip duruyor!

— Erzincan felâketzedeleri için yapılan evler memnuniyet verici şekilde ilerliyormuş!
— On sene geçti, buna ilerlemek değil yerinde saymak derler!,

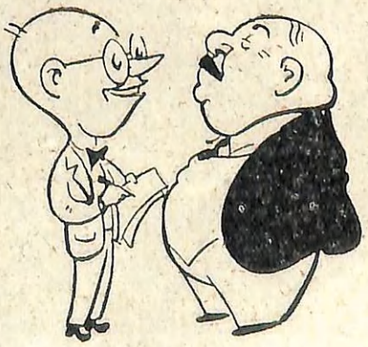

— Mecliste, sarı basın kartlarının **şuna buna** verildiği söylenmiş..
— Kimbilir bunu duyunca **şunun bunun** renkleri ne kadar sararmıştır!

— Söylendiğine göre radyodan yalnız Halk Partisi istifade ediyormuş.
— Ne çare, halk istifade edemedikten sonra!

GALATA KULESİNE ASANSÖR VE GAZİNO YAPILACAKMIŞ..

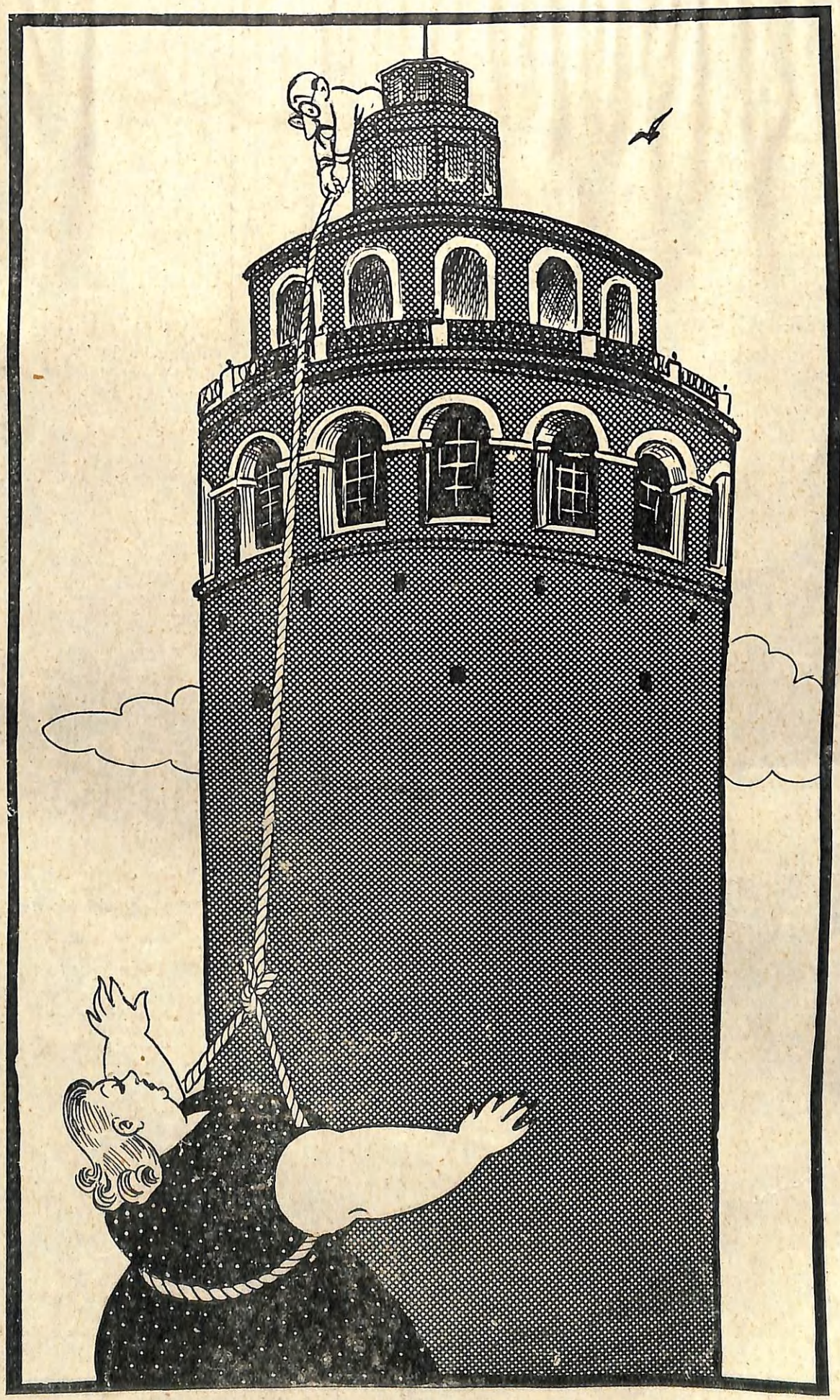

S.D. — Karıcığım, henüz asansör yapılmadı ama merak etme, ben seni iple çekerim!

TEFSİR

«Atina, 21 (A.P.) — Türklerin İtalyanlara karşı 3-2 mağlûp oldukları kavgalı oyun akabinde soyunma odasında Türk takımına mensup bir oyuncu, kızgınlık anında bir İtalyan oyuncusunu ısırmıştır.

İtalyan oyuncusu bayılmış olmakla beraber, tehlikeli surette yaralanmamıştır.

Yapılan maç ,Akdeniz dostluk kupası turnuva maçlarından biri idi.»

A.P. Ajansının bu haberini okuyanların hepsi bayılmışlardır, bereket versin Türkçemizin yarası ağır değildir!

BİR DAKİKA :

DOSTLUKTA FAVUL

Atinadaki malûm futbol rezaletinden bahsederken gazetelerimiz (belki bizimki de) müşterek bir hataya düşüyorlar: Yunanlılar futbol sahasını muharebe meydanına çevirdiler.

Ne münasebet?

Sahanın muharebe meydanına benzer bir tarafı olsaydı orada tek Yunanlı kalmazdı!

D. N. — Cumhuriyet

DERT

— Ben, derdimi kederimi yazıhanemde bırakırım, eve öyle giderim.

— Benim öyle yapmama imkân yok: Çünkü derdim, kederim evde.

KORKULACAK ŞEY !

Kadın doktora başvurmuştu:

— Kocamın hafızası beni korkutuyor, dedi.

— Dalgınlık mı ârız oldu?

— Hayır bilâkis, her şeyi hatırlıyor!

SES

Dört kişiydiler. İkisi yeni, ikisi eski evliydiler. Yenilerden biri eski evlilere soruyordu:

— Demek, karı-koca yalnız kaldığınız zaman siz hiç konuşmazsınız, öyle mi?

Eski evli cevap verdi:

— Evet. Daima bağırırız .

Osman Güzel
Radyo ve Elektrik Mağazaları

Beyoğlu İstiklâl Caddesi, Lâle Sineması karşısında No. 44 de

49 modeli yeni radyoları görmek için OSMAN GÜZEL'e uğrayınız.

Telefon: 42853

Görünmeyen Adam anlatıyor:

İŞ BİRLİĞİ

Zaman ne tuhaf! Nesillerin ahlâkı ne kadar değişti. Geçen gün, idarehanede şahit olduğum bir konuşmayı buraya nakledeyim de, ortalığın ne hale geldiğini siz de anlayın.

Kapı vuruldu. İçeriye tam mânâsiyle bob-stil, fakat cidden mahcup ve ürkek bir delikanlı girdi. Meşhur üstadın adını vererek:

— Buradalar mı? diye sordu.

Üstad:

— Ben'im, buyurun. Bir istediğiniz mi var? deyince, genç, hemen onun ellerine kapandı:

— Aman üstadım! dedi, yazılarınızın hayranıyım. Doğdum doğalı sizden büyük muharrir görmedim. Yüksek şahsiyetinizle (!)işbirliği yapmak için tâ İzmirden buralara kadar geldim...

Üstad, mütevazı adamdır. Bu lâkırdı kalabalığından büsbütün ürktü:

— Estağfurullah, dedi, benimle ne hususunda işbirliği yapacaksınız?

— Tabiî yazı hususunda... Muhterem üstadım...

— Rica ederim, her cümlenizde üstad demeyin bana.

— (Hayretle) daha üstün bir kelime bilmiyorum ki üstadım?

— Yazı getirdiniz mi?

— Yazı mı?

— Tabiî. Sizinle işbirliği etmem için yazılarınızı okumuş olmalı değil miyim ya?

— (Feryat ederek) Aman Allahım! Ne söylüyorsunuz üstadım? Sizin kadar büyük bir muharriri kendi metelik etmez yazılarımı okumaya nasıl mecbur ederim?

— Öyleyse, beraber çalışmak istemiyorsunuz demektir..

— Bilâkis, yegâne arzum bu.. Rica ederim beni kırmayın... Ben... ben...

— Peki, peki. Ne yazacağız sizinle?

— Tabiî bir şaheser yaratacağız.

— Ne neviden?

— Ne neviden olursa olsun!

— Ya... Öyle ya... Peki, roman olsun mu?

— Tabiî olsun.

— Mevzu ne olacak?

— Ne olursa olsun!

— Canım, bir fikir olsun veremez misiniz?

— Ben mi? Aman üstadım bendenizde fikir ne gezer!

— Öyleyse tiyatro yazalım!

— Mükemmel! İyi bir oyun çıkarırız!

— Komedi olsa?

— Pek alâ olur üstadım..

— İsterseniz dram yazalım..

— Daha iyi...

— Piyes mevzuunuz var mı?

— Yooo...

— Bu da olmadı. (Seslenerek) Hasan Efendi!

— Ne? Beni kovuyor musunuz?

— Hayır. Sizi doktora göndereceğim.

— Aman üstadım, sıhhatim yolunda benim.

— Şayet, benimle nasıl işbirliği edeceğinizi söylemezseniz benim sıhhatim bozulacak ama..

— İşte... şey... imzamı atarım...

— Nereye?

— Canım, gazeteye tabiî...

— Gazeteye sade imza konmaz. Yazı da yazılır.

— İyi ya işte üstadım. Siz yüksek yazılar yazarsınız, bendeniz de imzalarım!

— ?!

GÜVEMLİ

Geçen sayımızdaki gölgelerin halli :

1 — Tophane çeşmesi, 2 — Haydarpaşa garı, 3 — İstanbul Erkek Lisesi. 4 — Haydarpaşa

— *Bu hayvanları hep kavalla mı uyutursun?*

— *Nidem, okur yazarlığım yok ki nutuk söyleyip de uyutayım!*

DENTOBİL

diş macunu

İnsanın ağzında bir bahar havası yaratır.

Sayı : 151

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

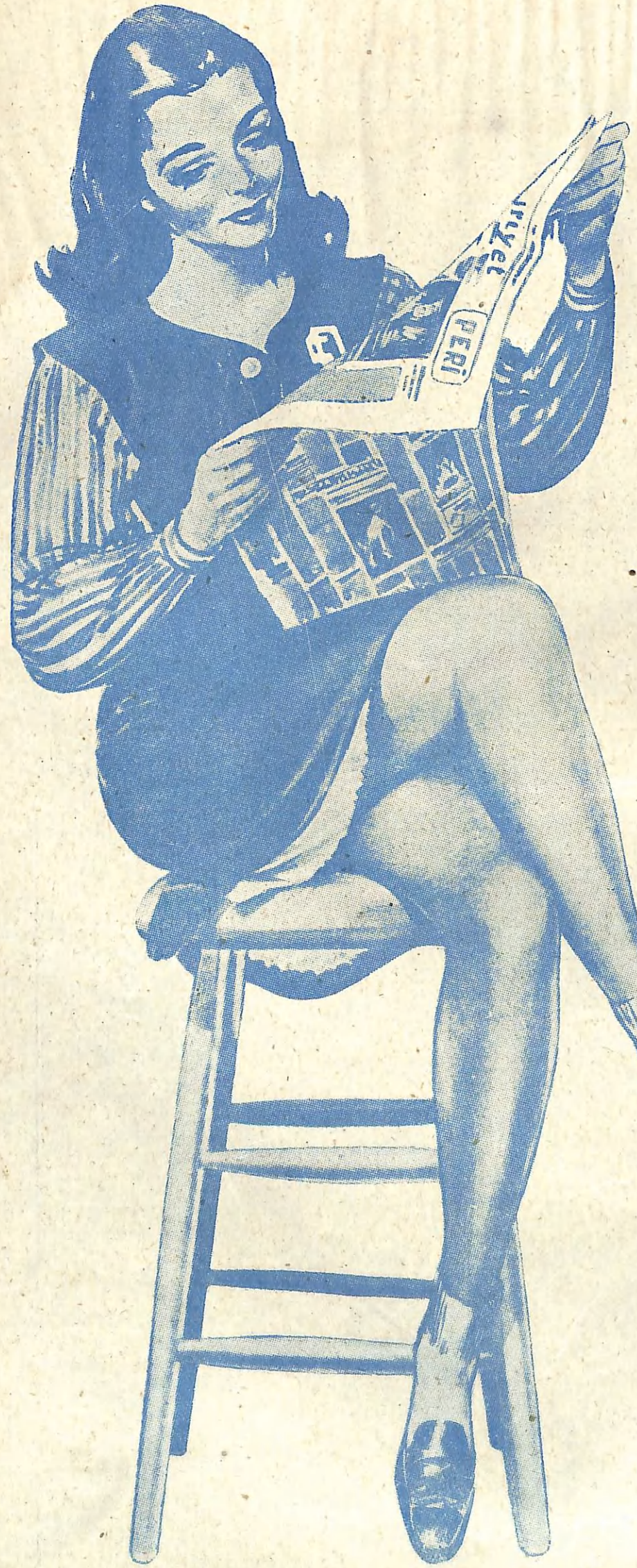

Erkek — Ben de okuyorum ama yüzünden değil!